

Miquel Campaner Amengual

De mica en mica

*Accèssit de Poesia Popular (Glosat)
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2000

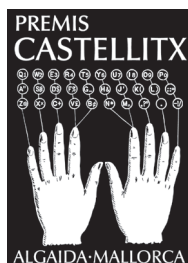

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2000-G-A-0164-0134

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2000-G-A-0164-0134

© del text: Miquel Campaner Amengual

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2019

Publicat per primera vegada a *Certamen Literari de Castellitx 2000. Obres primeres: Poesia, Narració Curta i Glosat*. Algaida: Ajuntament d'Algaida, 2001. (Plaquetes d'Història i Cultura; 10/11)

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premicastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Miquel Campaner Amengual

De mica en mica

Accèssit de Poesia Popular (Glosat)
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2000

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2000-G-A-0164-0134

El glosat *De mica en mica*, de Miquel Campaner Amengual, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al XXII Concurs de Poesia Popular (Glosat) del Certamen Literari de Castellitx 2000. En foren jurats, Llorenç Antich Trobat, Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila i Pere Mulet Cerdà.

De mica en mica

SI NO VOLS QUE ET POSIN BANYES

Vaig sentir coses estranyes
s'altre dia an es carrer,
l'amo en Tomeu Magraner
deia: —Jo no em casaré
perquè no em posin banyes!

Jo li vaig dir: Tu t'enganyes;
si vols, jo t'ajudaré.
Sa recepta et donaré
que et dirà el que has de fer
si no vols que et posin banyes.

Si tu amb ses teves manyes
fas tot el que és menester
i amb sa dona quedes bé.
Si li umpls ben ple es paner,
no haurà de cercar altres canyes.

MIQUEL CAMPANER AMENGUAL

Però si tu no t'afanyes,
i no la saps satisfer...
Si ella es queda amb s'endarrer,
aquí ben fort t'ho diré:
Mereixes que et posin banyes!

L'EFECTE 2000

Tothom estava intranquil.
Feia anys que passàvem pena.
Arribava, cagondena!,
el gran efecte dos mil...

...—Hi haurà desastres grossos.
—Panes als ordinadors.
—Fallaran els ascensors.
—El món es desfarà a trossos.

—Els avions ens cauran.
—La tele es tornarà loca.
—De mals n'hi haurà una troca.
—Molts aparells fallaran.

—El bancs perdran els registres
i perdrem els capitals.
—Fins i tot als hospitals
els mancaran subministres.

—Ens quedarem sense llum.
—Del russos ens vendran bombes.
—Anem tots a cavar tombes:
arriba l'era del fum.

—I tot per dos numerets,
per estalviar memòria.
—Això passarà a la història,
s'escriurà per ses parets...

... S'han gastat mils de milions
esperant el tal efecte,

MIQUEL CAMPANER AMENGUAL

per prevenir el desperfecte
de l'efecte dels collons.

Ara ha passat el gener...
I han fallat quatre cosetes;
just i prou unes miquetes
de tan esperat merder.

A dins l'era del progrés
això ha estat un ultratge.
...O haurà estat un muntatge
d'algú per guanyar doblers...?

ESTAM AL TERCER MIL·LENNI?

Ja ha arribat el dos mil:
Estam al tercer mil·lenni?
O encara ens manca un quinquenni?
Això no em deixa tranquil.

Hi ha algunes teories
que diuen que ja ha arribat.
Altres que no és veritat:
manquen més de tres-cents dies.

Uns creuen ben demostrat
que l'u amb els dos mudant,
això explica clar i llampant
que el mil·lenni ha canviat.

Altres diuen: —Gran engany:
l'any zero no va existir.
—Això és com mantenir
que en néixer ja tens un any.

Mentrestant la gent s'afanya
a comprar i celebrar-ho.
Ho passen de lo millor
menjant i bevent xampanya.

Jo no dic qui té raó.
Quan és la nova centúria?
D'aquí a un any sense penúria
tornem a celebrar-ho.

BRUTOR

Passant per la carretera,
he vist homes treballant:
estaven arreplegant
la brutor de la vorera.

—Oh, quina gent més grollera!
—He pensat tot meditant—.
Tots els que van embrutant
i no usen la paperera.

Papers, plàstics i llaunetes,
juguetes velles, pedaços,
en trobarem a cabassos,
per dins les nostres cunetes.

En trobarem per l'autopista.
Carreteres principals,
també pels camins rurals,
per poc que allarguem la vista.

També en veurem pels carrers,
i enmig de les nostres places.
Si anem a fer quatre passes,
trobam plàstics i papers.

I n'hi ha per la muntanya,
per dins el bosc i el torrent.
Per tot allà on va la gent,
pareix que a embrutar s'afanya.

En tiren els mallorquins,
en deixen els forasters,

De mica en mica

en llencen els estrangers
que van pels nostres camins.

D'ençà que els ajuntaments
han posat contenidors,
han augmentat les brutors
i els carrers són més «pudents».

Si això continua així
al paradís de Mallorca
si hi habita gent tan porca,
ningú no hi voldrà venir.

